

Razvanje. V četrtek dne 25. novembra, smo pokopali vrliga moža posestnika in kovača Jožefa Muhiča, ki je umrl v starosti 64 let. Njegovi prijatelji in znanci so prišli od blizu in daleč mu skazat ljubezen in prijateljstvo. Spreved se je pomikal od hiše žalosti v spremstvu domačih duhovnikov, znancev in prijateljev, članov gasilnega društva, domače godbe in pevskega društva pod vodstvom našega vrliga pevovodja g. Strleta k podružni cerkvi sv. Mihaela, kjer je bila služba božja za rajnega. Po blagoslovljenju njegovih ostankov je naš župan Korošec s pristranskimi besedami opisal njegovo življenje in delovanje. Pevsko društvo mu je zapelo nagrobnico in godba zaigrala žalostinko. Vrli mož naj počiva v miru!

Olški vrh pri Dravogradu. Vedno bolj se vrstijo novi grobovi na našem pokopališču. Zopet so se žalostno oglasili zvonovi cerkve sv. Petra na Kronske gori ter naznanili, da je umrl g. Franc Vrhnjak, po domače Mrtvoz, v starosti 67 let. Bil je vzoren krščanski mož. Dolgo in mučno bolezen lanske zime je srečno preživel, a zima pa ga je vzela. Dne 22. novembra ga je pa nenadoma zadela kap. V gozdu posestnika Franca Navodnika so ga našli mrtvega. Kako so bili presenečeni domači, ko so zvedeli to žalostno novico. V četrtek dne 26. novembra smo ga spremljali s potrtnim srcem na zadnji poti. Njegovi duši želimo mir, njegovim domačim pa iskreno sožalje!

Svečina. Poročila sta se Ivan Kebrič, posestnik iz Dobrenja pri St. Ilju, in Mimika Rat, hčerka uglednega posestnika na Vrtičah. Mlademu paru želimo obilno božjega blagoslova!

Jarenina. Pri nas se je nepričakovano pojavila otroška nalezljiva bolezen ošpice, katera je pobrala že več naših dragih malčkov. Tej nalezljivi bolezni je tudi podlegla dne 23. novembra Pezdček Jelica, sedemletna hčerkica Pezdček Josipa, posestnika in župana v Vukovskem dolu. Tem potom se žalujoča stariša zahvaljujeta za vse dokaze iskrenega sočutja.

Prav posebno pa se zahvaljujeta č. g. katehetu Malej Ignaciju za častno spremstvo ter ganljiv govor ob odprtem grobu, nadalje domačemu pevskemu zboru za pretresljivo žalostinko, vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za poklonjene vence in cvetje ter udeležbo pri pogrebu. Bog plati!

Vurberg. Veliki farni zvon nam je dne 22. novembra naznanil smrt moža v župniji. Da, to je bil res mož, g. Jakob Breg, posestnik iz Krčevin, star 85 let. Pred 60 leti je nastopil pri hiši kot hlapec, pa je vsled svoje pridnosti in vestnosti postal gospodar ter je v dobri 60 let spravil gospodarstvo do najvišje stopnje in do blagostanja. Poleg svojih gospodarskih del je veliko čital, saj je imel celo knjižnico v svoji hiši; tudi »Slovenski Gospodar« je imel v tej hiši zmiraj svoj dom, pa še drugi naši katoliški listi so imeli prostor v njegovi hiši. Ker je mož veliko čital, je bil tudi zelo izobražen ter je velikokrat osmešil takozvane učene liberalne gospode, ko so napadali njegovo katoliško prepričanje. Kot družinski oče je bil zelo vreden ter svoje otroke vzgojil v pravem krščanskem duhu. Njegovega pogreba se je udeležilo veliko domačih, pa tudi tujih župljanov. Ob grobu je vlč. g. župnik stavil rajnega vsem v zgled kot dobrega gospodarja, ki je bil kljub dobri vinski kapljici, ki jo je imel, vzor treznosti; bil je tudi dober oče vseh domačih, dobrotljiv napram revežem. Domači pevski zbor se je od rajnega poslovil z lepo žalostinko. Nismo še zagreblili prvega moža, že so zapeli zvonovi slovo drugemu možu, ki nam je menda nad 30 let lepšal naše praznike z ubranim pritrkovanjem. Sedaj so zvonovi njemu zapeli poslednji pozdrav. To je bil cerkveni viničar Matija Zavec, oče deveterih otrok. Huda bolezen (vodenika) mu je pretrgala nit življenja v lepi moški dobi 54 let. Bil je zelo vreden viničar, dober vinogradnik ter je spravljal cerkvene vinograde na lepo višino. Bil je tudi zvest naročnik »Slovenskega Gospodarja«. Rajni zapuščina bolno ženo ter devet deloma napreskrbljenih otrok. Rodbini Bregovi in tudi Zavečovi naše sožalje, rajnika pa večni mir!

Sv. Berhara v Slov. gor. Ljudje zmiraj huje požijo o hudil gospodarski krizi, katero trpi

ravno najhuje naše podeželje. Res človek s strahom in skoro z obupom gleda v bodočnost. Kaj bo? Zima je pred durmi, ljudje nimajo denarja ne za obleko ne za obutev, še za sol in petrolej ne. Kako pa naj plačujejo davke itd.? Hvala Bogu, drugo še ljudje imajo, samo tisti ljudi »kovači« so tako redki, a o »oračih« in »jurčkih« sploh govora ni. Merodajne faktorje prosimo, naj pomagajo omiliti gospodarsko krizo in rešiti našega kmeta, sicer bo pel boben svojo pesem od hiše do hiše. Tukajšnji krajevni šolski odbor je letos osnoval gospodinjski tečaj, katerega obiskuje deset deklet. Res hvalvredno. Še eno moramo pohvaliti: šolski proračun je napram lanskemu znižan za 10.000 Din na pobudo župana v Koreni. Občine bi morale štediti, toda kje, ko pa šola vzame že polovico občinskega proračuna. Cesta, katero gradi občina Korena, je letos vsled ukinitve podpor ostala in se ni mogla tega tako nujno potrebne dela nadaljevati. Občina sama je finančno preslaba, a banska uprava je v svojem proračunu okrog 1.000.000 Din črtala pri cestah. Slično kot občini se godi baje tudi okrajnemu cestnemu odboru. — Eden največjih naših vinogradnikov je posekal kos vinograda zlahtne trte, ker se mu delo ne izplača. Prav res. Samo tega ne vemo, pri kateri stroki kmetijstva bi se še danes delo izplačalo, saj vino nima cene, živina še manj itd. — V Zimici je umrla gospodinja Slanič. Naj v miru počiva! — Tudi porok smo imeli nekaj: V Zimici se je poročil Ivo Hrastnik z M. Rejzman, v Zikarcah pa Ivan Kos, cerkveni pevec in gasilec z Jožico Fluher. Bog jim daj obilo sreče! Sedaj smo v tistem adventnem času naše pokore. Naš dobri g. župnik so nam oskrbeli tridnevnic, da lahko opravi vsak svojo pobožnost. Bliža se novo leto, morali bomo obnoviti naročnino za Slovenskega Gospodarja, »Kmetovalca« ter Mohorjevo družbo, katera nam pošilja tako lepe knjige. V nedeljo dne 22. pretečenega meseca nas je obiskal naš prijatelj Žebot, kateri je imel v društveni dvorani predavanje o zavarovanju. Poslušalec je bila polna dvorana in marsikateri je obljubil, da si bo pustil zavarovati svoja poslopja pri Vzajemni zavarovalnici, katere zastopstvo ima Josip Lešnik. Tudi novega trovca imamo pri cerkvi, g. Ivana Klajnšek, katerega toplo priporočamo. Naši fantje nam mislijo v kratkem prirediti gledališko igro.

Na vse zgodaj so poklicali župnika, zakaj usoda Rozkina se je morala vsak trenutek dopolniti. A tudi na materi so se pokazali znaki črne bolezni.

Ves potrt in uničen je govoril Rajavec bratu župniku: »Da bi mi Bog pustil vsaj eno! Ko bi sv. Rok, ki sem vedno tako zaupal vanj, izprosil pri Bogu zdravje vsaj eni! Polovico premoženja bi daroval in postavil sv. Roku kapelico, ne, cerkev, ki bi naj še poznim rodovom naznanjala, kako dobroto mi je storil.«

»Premisli, brat, kaj zaobljubljaš, je strogo

Vse store, da le grob jih ne bi prerani pogoltnil. A to kazen in bič smo mi sami si spletli. S svojim življenjem Pomor za lase smo privlekli v te kraje. Slepo je bilo oko. In zdaj, ko straža z orožjem zunaj pred durmi stoji in spominja nas jeze Gospoda ter zabranjuje vsak shod, le malokdo zanjo se briga. Shajajo se, pijo in jedo pri obloženih mizah, vabijo in vabila tako pošiljajo — smrti. Kakor nastavljen je kač privabi in jih ugonobi, prav tako ljudem bilé so gostije nastava. Ko praznujejo pir, glej, se črni pomor prikaže, mnogo takoj umori jih ogenj v preih pekoči, drugim upihnejo luč življenja ulesa nevarna. Loge prijazne, polje rodovitno pokrivajo trupla ter razširjajo smrad, ker je pogrebevec premalo. Trudijo se zastoj vsi zdravniki z gosposko, vilo odganjajo s silo, pa vse prizadetje je prazno. Smrt s svojo koso kosi povsod, ne dela razločka. Dete se orsi drži matere drage, že mrtve.

opomnil starejši brat. »Ako res narediš obljubo, skrbi, da jo izpolniš!«

»Gotovo jo bom. Kaj mi naj premoženje, če mi obe umrjeta in ostanem na svetu sam! Če ostanem — morda pokliče Bog tudi mene, je pristavil tiše; zmagovala ga je bridkost, solze so mu tekale.

»Kakor bo Bog naredil, bo. On je Gospod«, je župnik resno-vdano zaključil.

Ko je v prvih jutranjih urah prijezdil mestni fizik, je smrt bila »Rožo Ptujkega polja« že utrjala. Vsaka pomoč je bila zdaj nepotrebna in brezpo-

mesto pozidali, kje je gozd, morje, pašnik. Kričali so vsi vprek, da me ne razumejo, da razen mesta ni bilo tu nikoli nič drugega. Že

Čez pet sto let hočem zopet priti sem!

Dobra pomoč.

Tonček se vozi prvič po morju. Ko nastane malo slabše vreme in se začne ladja polahko zibati, steče Tonček v kabino in se začne oblačiti v obleko svoje sestrice. Mati ga začudeno vpraša, kaj da dela.

Tonček: »Veš, mama, ladja bode gotovo potonila in jaz se oblečem v žensko obleko, ker sem čul, da mornarji rešijo najpogostejše ženske.«

ustnice suhe na njih gladne še iščejo hrane, mamico kliče na glas, stoka in bridko se joče, mleka od nje ne dobi, trup le vsesava moreči. Glej, tam s tresočo roko umrlega moža objema žena in zadnji poljub pritiska na blede ustnice. Dolgo ne traja nje jok, obmolne in dušo izdihne. Tamkaj pa prosi soprog pomoči, ko ženo na rokah, breme predrago, drži, kmalu sam zgrudi na tla se. Hotla Usode je moč, da smrt ju naj ne razdruži, dala obema je grob taisti za posteljo večno. Ali dovolj! Nebeščani, zadeti od božje smo jeze. Bodi o Bog milostljiv temu mestu in ti pokrajini, meč, ki je poln že krvi človeške in pota, odtegnil! Vsi svetniki, ki skrb vama je za duš odrešenje, prosite vi za nas pri vsemogočnem Očetu! Roka njegova Pomor prežene iz tega naj kraj! Zložil in spisal Pomora popis ta je Jurij Hauptman. (Prevod Fr. Korošca v knjigi: Slekovce »Škofija in naduhovnja v Ptuj«.)

Pragersko. Dne 28. novembra je bil pogreb tukajšnjega poduradnika rojaka Sihigert Ivana, skladiščnika drž. žel. na Pragerskem. Bil je mož krščanskega načela, vzoren in dober oče svoji družini. Med svojimi tovariši železničarji kakor tudi med soobčani je bil jako priljubljen, kar je pričala njegova zadnja pot iz hiše žalosti na pokopališče Spodnje Polskave. Pokojni se je udeleževal pri raznih dobroteljskih društvih, bil je občinski odbornik na Spodnji Polskavi ter predsednik Prometne zveze železničarjev Jugoslavije — skupina Pragersko. Naj počiva v miru! Žalujemo ostalim naše globoko sožalje!

Rača. Umrla je dne 16. novembra v marib. bolnici gospa Ana Klabus, doma iz Ješence pri Račah. Kako je bila priljubljena, je pokazal njen pogreb, katerega so se v tako velikem številu udeležili prijatelji in znanci. N. v m. p.!

Prvenci pri Ptuj. Na sedmini po umrli Geri Zelenik in Mariji Vesenjaki v Prvencih se je nabralo za salezijanski zavod v Veržeju 155 Din.

Velika Nedelja. Namesto venca na grob Fl. Kuhariča je dal g. Alojzij Mikl darovati sv. mašo v vinogradni kapeli v Goričaku za dušni blagor pokojnega.

Ormož. Zadnji čas sta nas vznemirila dve nagli smrti. Monter pri falski elektrarni Fr. Žižek se je v nedeljo dne 22. novembra odpejal s svojim tovarišem popravljat električni vod v Varaždinu. Pri delu ga je ubil silni električni tok. Rajni Žižek zapušča še mlado ženo Štefanijo. Ponesrečenec je bil doma iz Radvanja pri Mariboru, kjer je moral biti zelo priljubljen, čeprav je že nekaj let stanoval v Ormožu. Saj je prihitelo na rešilnem avtu tamošnjega gasilnega društva nad 30 ljudi k pogrebu. — Par dni za tem se je hitro raznesla vest, da je naglo umrla Zidarčeva gospodinja s Huma. Bolehala je že dolgo, vendar je še vstrajala in po malem gospodinjila. Na dan smrti je šla na dvorišče, se nezavestna zgrudila in čez par minut izdihnila v naročju hčere Julike. Velika udeležba ljudi je pokazala, kak ugled je uživala pokojnica. Doma je bila iz znane Zabavnikove hiše v Vodrancih pri Sv. Bolfenku. Ta-

ko je odšla ugledna in verna žena v večnost prav dve leti po smrti svojega moža Jakoba, takratnega ključarja humske cerkve. — Čez slabe čase vse toži. Če bi kaj pomagalo, bi se vse bolj godrnjali. Kako trda gre ljudem za denar, se vidi iz tega, da vsi povprek doma koljejo živino in po zmernih cenah prodajajo meso. Tako izkupijo več, kot če bi za sramotno nizke cene prodajali živino mesarjem. Še celo berači tožijo nad krizo. Ni dolgo tega, da je nek berač preklinjal nove 25parške novce, češ, da jih je sam v... skoval, da zdaj manj naprosi. Popreje so ljudje dajali vsaj po pol dinarja, zdaj pa kvečjemu krone. — Zadnjič smo čitali med oglasi v »Slovenskem Gospodarju«, da gospa Micika Alatič predliska razne vzorce za prte, rutice itd. Dekleta, ki imajo veselje do ročnih del, se bodo gotovo poslužile priložnosti.

Vegričevci. Tužno in žalostno je zapel naš vaški zvonček smrtno pesem svoji dobrotnici, Hričevi materi, ki je zaspala v Gospodu! Zaspala je mati deveterih otrok, mati revežev in trpečih. Rajna zapušča žalujočega moža in devet, deloma že preskrbljenih otrok. Svojih devet otrok je vzgojila v pravem krščanskem duhu ter jim tako pripomogla, da jih zdaj petero gospodari na lepih posestvih, šest sluzi kralju in domovini, hčeri pomagata očetu na obširnem gospodarstvu, najmlajši pa je v zd. du Marijanišču v Veržeju. Pogreb se je vršil dne 18. novembra. V srce ganljiv! bil trenutek, ko je šestero sinov dvignilo ljubo mater na rame, da jo poneso na mirodvor. Hvala domačemu g. župniku in g. patru salezijancu iz Veržeja za spremstvo ter tudi vsem, ki so spremili rajno na zadnji poti. Blaga rajna naj počiva v miru!

Sv. Andraž v Slov. gor. Preteklo nedeljo se je vršila v Hvalatinci velika slavnost: blagoslovitev prenovljene kapelice Žalostne Matere božje. Kako mila in draga jim je bila kapelica, dokazuje to, da so si dali pred par leti nabaviti majhen zvonček, ki spremlja vsako sv. popotnico v to vas in milo naznanja s svojim srebrnim glasom smrt vaščana. Ob tej priliki so se dale nekatere družine posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu. Po končani slovesnosti so domači gospod župnik posvetili celo vas božje-

mu Srcu. Naj božje Srce in Žalostna Mati božja varujeta to vas in celo župnijo. Za novega župana je bil imenovan gospod Tomaž Poš, posestnik in gostilničar, za občino Sv. Andraž. Na tukajšnji osnovni šoli se bo pričel pouk v kmetijsko-nadaljevalni šoli. Kakor je imel ta pouk lansko leto primerno število učencev, je upati, da se tudi letos najdejo dobri kmetijski fantje, ki jim je ta pouk pri srcu. Poučevali bodo domače moči. Tudi za dekleta se je ustanovil gospodinjasko-nadaljevalni tečaj. Sedaj v zimski je res primeren čas za izobrazbo. V tem težkem času pa je res tudi potrebno, da se naša dekleta višje izobrazijo. Žalost je napolnila naša srca. Tužno je zvenela pesem zvonov in naznanila, da je za vedno nehalo biti srce Marije Hanžel iz Vršca. Umrla je v naročju svojega sina Franca. Svoje tri otroke je vzgojila v pravem krščanskem duhu. Njena hči je omožena pri Sv. Marjeti ob Pesnici. Starejšega sina je Bogu darovala, da vrši službo frančiškana v Gradcu. Najmlajši sin Franc pa skrbno gospodari na domačiji v Smolncih. Pogreb je vodil njen sin ob asistenci domačega gospoda župnika. Počivaj v miru blaga žena, ki si poskrbela, da se je tvoj sin posvetil službi duhovnika. Vsemogočni naj ti bo obilen plačnik. Poročil se je Franc Kajnik z Marijo Pulko iz Čagone, župnija Sv. Anton v Slov. gor. in Franc Zagoršek z Miško Kocuvan iz Bukošaka. Novoporočence naj obilo blagoslovi Bog!

Sv. Jernej pri Ločah. Mi Jernejčani nismo zaspani. Četudi malokdaj poročamo o sebi v »Slovenskem Gospodarju«, vendar ga ima že skoro vsaka hiša v naši župniji. — V tem letu je bila pri nas temeljito in krasno preslikana župna cerkev, v kateri opravlja naš vič. g. župnik Pavlič ob nedeljah in praznikih že več let vedno dve službi božji. Za ta njihov trud jim bodi izrečena hvala! Pripomniti je še treba, da je cerkvenoskladni odbor poskrbel, da so se pri župnišču uredili primerni svinjski hlevi in izvršila vsa potrebna popravila pri nadarbinskih postopjih. Imamo pa pri nas nekega možakarja, kateri se protivi in odgovarja sosede, češ, naj ne plačajo določenega prispevka za kritje stroškov zgoraj navedenih del ter napada cerkvenoskladni odbor. Za to bo moral ta možakar odgovarjati tam, kjer se pravica deli!

Imel je dobiček.

Jakoc: »Zakaj pa nisi zatožil Mihe, da ti je vrgel kamen v glavo?«

Tone: »Čemu neki? Saj sem bil tri dni doma, da se mi je rana zacelila in mi ni bilo treba iti v šolo.«

Za smeh.

Takšne so. Ona (svojemu možu, ki obhaja god): »Le pogledaj, kaj sem ti nakupila za tvoj god: krasno fajfo, par doma spletenih nogavic in pa tole svilen obleko, v kateri se ti bom gotovo dopadla.«

Inserat. Mlad človek, ki se namerava oženiti, išče znanja z izkušenim zakonskim možem, ki bi mu to namero izbil iz glave. —

membna: ovenelemu cvetu ne da nihče več življenja in zopetnega razcveta . . .

S Hajdine je gospod mestni fizik jezdil v turniški grad, da pogleda po bolni graščakinji. Šele ko se je od tam vrnil v Ptuj, se je oglašil pri Sagadinovih, da jim javi žalostno vest.

Takoj zatem je Dominik v divjem diru drvel proti Hajdini. Kako je prišel na vranca, sam ni prav vedel. Ob groznem sporočilu, ki ga je gospod fizik skušal z lepimi besedami vsaj malo omiliti, mu je zašumelo v glavi, kakor bi bila zahrumela čez svet in čezenj strahota poslednje sodbe. Nič ni več poslušal, po konja je planil, iz mesta s njim zdijval.

Ko je pred Rajavčevo hišo s konja skočil, je stopil iz hiše Rajavec, upognjen in postaran.

»Stric, kje je Rozka?«

Molče je pokazal kmet na pokopališče: bili so jo že pokopali.

Dominik je postal v lice bled ko platno. Sun-koma se je obrnil. Molče, s trdnim korakom, nekako grozeče je stopal v dom mrtvih. Rajavec je šel sklonjen za njim, da mu grob pokaže.

Trd in nem je stal Dominik nekaj časa pred grobom, srepo zroč v svežo, rjavo gomilo, kakor bi šele premišljal, je li res, da krije in mu za vedno zakriva najdražje bitje. Nenadoma je poltiho zaječal, se zgrudil pred grobom na kolena in se z vsem zgor-

njim telesom vrgel na gomilo, kakor bi nameraval objeti in poljubiti pokojno-molčečo postelj nje, ki je ni mogel in smel za slovo pred ločitvijo za vedno.

Rajavec je stal nem, v otožne misli zatopljen, za mladeničem. Dolgo je čakal in poslušal bolestno ječanje, hrepeneče zdihe in ljubeče klice nesrečnega srca. Pa je pomislil, da bo najbolje, ako trpečega ne moti.

»Naj se izjoka in iztoži! Tako se morda še najprej umiri, najbolj potolaži.«

Tiho je odšel k bolni ženi domov.

A Dominik ni jokal. Ni mogel. Izprva povsem iz uma, da ni mogel spočeti in zamisliti ne ene jasne misli, se je polagoma zavedel. Pa se je začel — kakor mnogi drugi v tistih hudih časih — z Bogom prepirati.

»Čemu si mi jo ustvaril, če si že od vekomaj sklenil, da mi jo tako kruto vzameš? Saj ustvaril si jo vendar menil čutil sem: njeno srce mojemu srcu, moje njenemu! Življenje življenju! Kakor dva potoka, daleč narazen izvirajoča, ki pa se združita, se zlijeta drug v drugega in se ne ločita nikoli več, da končata svoj tek v morja neskončnosti — tako midva . . . Pa si naju tako ločil! Ali si res Bog brez usmiljenja, samo strašnega, neprepričljivega srda Gospod? . . .

(Konec prihodnjič.)

Stopra. V petek dne 27. novembra smo položili k zadnjemu počitku v prerani grob posestnika Jožefa Dolšaka, rojenega leta 1892. Kratka a zelo mučna bolezen mu je pretrgala nit življenja v najlepši dobi moških let. Kako zelo priljubljen je bil in spoštovan tudi izven domačega kraja, je pokazala obilna udeležba pri pogrebu. Skrben gospodar je bil zvest naročnik »Slovenskega Gospodarja« ter zvest svojemu prepričanju. Bil je dober družinski oče ter zvest mož svoje žene, s katero je v ljubezni živel 12 let. Zapušča žalujočo ženo in štiri nepreskrbljene otroke. Na pragu hiše žalosti mu je govoril nekaj poslovnih besed g. Ignac Vrabčič, domači pevci so mu zapeli v slovo žalostinke. Velika množica ljudstva tudi iz sosednjih župnij ga je spremljala s številnimi venci in šopki do cerkve k sv. maši in potem na pokopališče. Pri odprtem grobu je govoril v arce segajoče jedrnat besede vlč. g. Alojz Pihler in pevci so zopet zapeli žalostinke. Naj bi bilo naše svidenje v nebesih tako veselo, kakor je bilo žalostno naše slovo! Žalujoci ženi in otročičem naše sožalje!

Slivnica pri Celju. Cestni odbor šmarskega okraja namerava predstaviti na Petelinjaku cesto St. Jur—Loka. Ta cesta je sicer veliko izgubila na prometu radi nove ceste Podarada—St. Jur, pa če se že smatra predstavitev ceste potrebno, naj bi se vsaj, kolikor je mogoče, škode izogibalo. Ta cesta se da namreč na nekaterih točkah tudi tako ravno izpeljati, ne da bi šla po sredini njiv. Razen tega, ako bi šla cesta po sredini njiv, bi bile tako dve cesti ena poleg druge, kar bi gotovo ne bilo na mestu. Zato naj se porabi še stara cesta, kakor daleč se da. Tako se je tudi zgodilo na novi cesti Podarada—St. Jur. V vsakem slučaju naj bi se za storjeno škodo dala primerna pravična odškodnina, ne pa, da se plačuje 1 kvadratni meter po 50 par, dočim ga davčna oblast tako visoko taksira. Upamo pa, da se bo cestni odbor blagohotno oziral na kmeta ter načrt v toliko spremenil, da se kolikor mogoče škoda prepreči. Razen tega še stavimo vse zaupanje v bansko upravo, da bo šla pri tem kmetu, ki je že itak dandanes v hudi stiski, na roko ter ga ščutila, kolikor je mogoče!

Šmarje pri Jelšah. Z Bogom, Barbarski Tinec, zavživaj večno plačilo, zlati ženin, ljubi oče in kremenito-značajni prijatelj Martin Novak! S temi besedami smo se zadnji četrtak poslavljali od moža, ki je celo vrsto let kakor oče skrbel za našo najstarejšo podružnico sv. Barbare in si je tudi zaslužil, da so ga na njegovi zadnji poti v dolgi procesiji spremlili od njegovega doma najprej v to lično cerkev, kjer je za njegov dušni blagor opravil sv. mašo in govoril ganljivo slovo njegov dolgoletni prijatelj, vlč. g. župnik Fr. Sinko od Šmartina na Pohorju svojemu ustanovitelju šmarske kmečke posojilnice in velikodušnemu podporniku vsakega krščanskega pokreta naše mladine. V Šmarju pa se je pridružil žalostnemu spravedu toliko njegovih častilcev iz obširne župnije in še posebej tržanov in vseh uradov z g. srečnim načelnikom dr. Kartinom vred, da so skoro napolnili prostorno cerkev, v kateri je blagopokojni s svojo sedaj globoko potrto vdovo Franciško pred tremi leti obhajal zlato gostijo, obdan od svojih dveh vrlih sinov, uglednega kmeta Janeza in domačega poštnega predstojnika Cirila ter svojih dobrih hčerk Micke in samostanske sestre č. Petra. Milo so prepevali zvonovi vseh cerkev in so odmevale glasne molitve žalujočih, ko se je

Kje kupujejo naši naročniki?

V trgovinah, ki so tukaj navedene: V teh trgovinah je dobro in poceni blago. Vsakdo, ki kupi vsaj za 100 Din blaga v gotovini, dobi brezplačno Gospodarski ali Gospodinjski žepni koledar.

Te trgovine so:

V Ptuj:

Anton Brenčič, trgovina z železnino.

V Črni Radgoni:

Jože Hrastelj, trgovina.

V Št. Lenartu:

Tone Hrastelj, trgovina.

V Mariboru:

Anton Macun, trgovina z manufakturo v Gosposki ulici.

Mariborski konsum, Glavni trg.

Pod tem zaglavjem bomo objavljali te in druge trgovine, ki se bodo še prijavile, stalno do novega leta. Ta objava je za trgovce, ki odvažajo vsaj 10 komadov koledarja, brezplačna. Trgovci, pišite takoj Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

dolgi spreved pod vodstvom msgr. Vrežeta iz Maribora, domačih dušnih pastirjev in č. gg. Sinko in Turk Miloša iz Buč pomikal na naše novo pokopališče. Njegova hiša je bila vselej na stečaj odprta vsakemu dobremu sosedu in še posebej različnim siromakom ter duhovnikom, ki so ga zdaj v tako lepem številu spremlili k večnemu počitku. Novo vrzel nam je njegova smrt napravila med našimi vrli mi možmi in fanti.

Sv. Križ pri Rogški Slatini. Po hribih se je že pokazal sneg. Bliža se torej zima. Obetajo se nam hudi časi. Ne bo kaj obuti in ne kaj obleči in ne s čim davke in drugo plačevati, ker v tukajšnji steklarski tovarni je že popolnoma ustavljen obrat. V zdravilišču Rogška Slatina, ki je vir naših dohodkov, delavce odpuščajo in delo omejujejo, tudi v rudniku je delo omejeno. Bog pomagaj!

Sv. Rupert nad Laškim. Dne 23. novembra je umrl v Trobendolu posestnik Marko Bezgovšek; prejšnjo soboto je še bil zdrav in vesel, v nedeljo je nenadoma zbolel in v ponedeljek že umrl; bil je še v močnih, moških letih, dober in postrežljiv mož! Dobri Marko, počivaj v miru! — Letošnja zima, katere se vsakdo boji, je že pokazala svoje trdote. V soboto pred prvo adventno nedeljo je začelo iz težkih, svinčenih oblakov, ki so več kakor 14 dni grozeče viseli nad zemljo, polagoma deževati; a čudno, dasiravno je bilo silno mrzlo, ni padel sneg, ampak dež, ki pa je na tleh takoj zmrazil in kmalu obdal z debelo ledeno skorjo vso zemljo. Drevje, ki je bilo letos po večini polno sadja, sedaj nosi ogromno težo leda; s strahom poslušajo ubogi poljedec in sadjar, kako poka in stoče drevje v gozdu in po sadonosnikih; poledina napravlja po drevesih velikansko škodo; velika ledena teža je mnoga drevesa izruvala, lomil vrhove in veje, da stojijo drevesa žalostna in opustošena kakor po najhujšem viharju in toči.

Pri pokvarjenem želodcu, plinah v črevesu, slabem okusu v ustih, čelnem glavobolu, mrzlici, zapeki, bljuvanju ali driski, učinkuje že kozarec naravnega »Franz Josefove« grenčice sigurno, naglo in prijetno. Znameniti zdravnik za želodec izpričuje, da se izkaže uporaba »Franz Josefove« vode kot prava blagodat za po jedi in pijači preobložena prebavila. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in špecerijah trgovinah.

Naravnost strahoten je pogled po gozdovih, kjer leže odlomljeni vrhovi smrek in hojk vse križem po tleh; škoda je že zdaj ogromna. Ker je obenem nastopil silen mraz (dne 1. decembra je bilo jutraj tukaj 5 stopinj mraza), bodo drevesni popki, ki so že sedaj v jeseni tako lepo pokazali za drugo leto, gotovo že sedaj pozeblili. Ubogi, nesrečni kmeti! Pričakujemo od slovenskih poslancev, da se bodo zavzeli za ubogega kmeta!

Čadram. Umrla je dne 3. t. m. dobra krščanska mati Ana Potočnik, Kmetarjeva iz Ugovca, v 80. letu svoje starosti, mati načelnika tukajšnje Ljudske posojilnice in cerkvenega ključarja g. Ignaca Potočnika. Bila je velika dobrotnica revežev, globoko verujoča in pobožna. Blaga rajna naj počiva v miru! Sožalje vseh spoštovanih rodbini!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Presenetil je celo našo župnijo samomor 67letnega Andreja Beran, ki se je obesil v noči od 2. na 3. decembra t. l. pred hišo svoje hčerke. Rajni je imel svoj dom v okolici Čakovca, a ni živel skupno s svojo ženo. Iz Čakovske okolice se je bil podal pred dnevi k Sv. Juriju, kjer je razlagal samomorilne namene, a so jih imeli za šalo.

Sladkagora. Tudi nas Sladkogorčane je zelo iznenadila žalostna vest, da blagega vlč. g. dekana Ivana Jurko ni več med živimi. Kako bi se ga ne spominjali, saj je pri nas kaplanoval celih deset let. Bil nam je dober in ljubezniv učenik. Marsikatero solzo smo pretočili, ko se je leta 1909 poslavljajal od nas. Ohranimo ga v častnem spominu.

Vojnik pri Celju. V nedeljo dne 20. decembra priredi Krekove družine sekcija borcev in stražark v Vojniku čarobno igro »Sirota Jerica« ki se bo predstavljala v posojilniški dvorani. Vstopnina 3 do 10 Din. Pridite!

Tržišče pri Rogški Slatini. Danes je po dolgi in mučni bolezni preminul najstarejši mož pri nas g. Valentin Halužan v starosti 94 let. Naj mu bo lahka domača zemlja! — Minuli teden se je poročil g. Štefan Oberšek z gđ. Anico Zalokarjevo. Mladoporočenemu paru obilo sreče!

Izberno vino novo in staro prodaja ali zamenja za suha, bukova drva in rezan les Fr. njo Gnilšek, Marjbor, Razlagova ulica 25.

Novosti.

Boljševiki so razstrelili 4. decembra z dinamitom v Moskvi Zveličarjevo katedralo, ki je bila zgrajena leta 1812 v spomin na požar in na propad Napoleonovega prodiranja v Rusijo. Na mestu katedrale bodo postavili sovjetsko kongresno dvorano.

Prevrat v San Salvadorju. V srednjoameriški republiki San Salvador je bil odstavljen z vojaškim nasiljem prejšnji predsednik in postavljen za predsednika vodja vojaške vstaje, Maksimilijan Martinez.

Vlomilska družba pod ključem. Ljubljanska policija je zaprla dne 5. t. m. vodjo vlomilske družbe, 27letnega Jožeta Obrezo, doma iz Bezuljka pri Cerknici. Z njim vred je romalo pod ključ pet njegovih tovarišev, ki so vršili tolovajske posle po Ljubljani in okolici.

Pogorelo je gospodarsko poslopje posestnika Lužnika, po domače Špica, v Lomu pri Šoštanju. S poslopjem vred so zgoreli tudi poljski pridelki in so otieli le samo živino.